

Arrest

nr. 249 003 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.04.2020 werd ingediend door:

(...)

en als wettelijke vertegenwoordigers van hun 2 minderjarige kinderen, (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheid zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren sinds 2014 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering leggen ze een bewijs van bekendheid “Bond Zonder Naam”, een attest ACW dat mevrouw S.B. (...) sinds 13/10/2014 is ingeschreven bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie en de geboorteakte van hun zoon S.I. (...) voor. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw S.B. (...) werd op 23.01.2017 in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten haar betekend op 23.01.2017. Op 06.02.2018 werd haar een bevel met inreisverbod van 3 jaar betekend, mevrouw had de sociale wetgeving overtreden (zwartwerk). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen halen verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel hun gezinsleven als hun privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkenen geen verwantschap met andere familieleden niet aantoon. Ook voor wat betreft hun netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, betrokkenen staven dit met een bewijs van bekendheid “Bond Zonder Naam”, een attest ACW dat mevrouw S.B. (...) sinds 13/10/2014 is ingeschreven bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie toch dit is onvoldoende om aan te tonen dat hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de

vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen volharden echter in hun mening dat een terugkeer zou betekenen dat de verplichting voor de minderjarige kinderen om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen. Doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de verschillende taal en ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hoewel S.R. (...) niet in Marokko is geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van S.R. (...) steeds plaats vond in illegaal verblijf, S.I. (...) is nog niet schoolplichtig. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en over een blanco strafblad beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen verklaren ook tewerkgesteld te kunnen worden. Mevrouw legt een werkbepoofte voor van S.C. (...). Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2014 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben. Dat betrokkenen alhier steeds actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven en de kinderen in België naar school gaan, mevrouw sinds 2014 ook bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie is. Zij Nederlandse taallessen zou gevolgd hebben, ze ook deelnam aan heel wat activiteiten zoals naallessen, opvoedingsondersteuning en culturele uitstappen. Ook de kinderen zouden deel hebben genomen aan groepsactiviteiten bij het CAW, mevrouw zou werkbepoof, ze een ruime vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

1.3. Op 5 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

1.4. Op 5 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de kinderen van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)”*

De kinderen (...) dienen betrokkene te vergezellen.

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 13 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...)

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroepen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting waren van de behandeling van de lopende procedure, aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Deze integratie is in dit specifieke geval, rekening houdend met de situatie van hun kinderen, een zeer belangrijke factor en maakt een deel van uit van de uitzonderlijke omstandigheden die ervoor zorgt dat verzoekers de aanvraag vanuit België hebben gericht en dit niet mogelijk was vanuit land van herkomst.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België. Zij zijn een procedure tot regularisatie van hun verblijf gestart omwille van de ernstige problemen waarvoor zij uit land van herkomst zijn gevlucht.

Dat zij daarna België niet meer hebben verlaten door de sociale banden die zij hier hebben opgebouwd. Dat verzoekers inmiddels geruime tijd in België verblijven.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekers in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekers niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Zij hebben ook aangetoond wegwijs te weten in onze Belgische economie door de opleidingen die zij gevolgd hebben, het bewijs van bekendheid van Bond Zonder Naam, het engagement dat verzoekster is aangegaan binnen de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie en de geboorte van hun kind.

Bijgevolg zou het voor verzoekers traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan in dit geval, in tegenstelling tot wat verondersteld wordt, wel degelijk een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat een terugkeer eveneens zou betekenen dat de minderjarige kinderen verplicht zijn hun schooljaar te onderbreken en om dit in een vreemd land, in een andere taal en in een ander schoolstelsel terug aan te vatten. Hoewel scholing in land van herkomst mogelijk is, zou de aanpassing negatieve gevolgen hebben, zowel voor de ontwikkeling van de kinderen als voor hun integratie in de Belgische maatschappij. Verwerende partij haalt een band met land van herkomst aan, maar baseert zich hiervoor uitsluitend op de ouders. Het is onmiskenbaar dat de ouders een band hebben met hun land van herkomst, maar hun minderjarige kinderen zijn opgegroeid in België en beschouwen België dan ook als hun land. Verwerende partij gaat er eveneens van uit dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, maar geeft noch aan op wat zij zich hiervoor baseren, noch of dit onderzocht is ('er mag dan ook van worden uitgegaan...'). Het feit dat de scholing van één van de kinderen plaats heeft gevonden in illegaal verblijf, doet geen afbreuk aan het feit dat een

plotse onderbreking nefast zou zijn voor de ontwikkeling van dit kind en dat, indien men de belangen afweegt met aan de ene kant alle mogelijke negatieve gevolgen voor de minderjarige kinderen, die tot op zekere hoogte beschermd dienen te worden, en aan de andere kant het vervullen van een loutere formaliteit, het belang van het kind dient te primeren.

Verzoekers hebben een blanco strafblad. Hoewel het antwoord van verwerende partij zich baseert rond de opmerking dat dit verwacht wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven, is dit zeker niet altijd het geval. Verzoekers bewijzen hiermee hun oprechte wil om op een eerlijke en legale manier hun leven in België te willen opbouwen.

Verzoekster heeft een werkbeloofte. Verwerende partij haalt aan dat dit niet kan beschouwd worden als een uitzonderlijke omstandigheid daar niet wordt aangetoond waarom een tijdelijke terugkeer naar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Een terugkeer naar land van herkomst heeft echter in de meeste gevallen als gevolg dat een werkbeloofte vervalt vanwege de lange periode die zo een terugkeer in beslag neemt.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij belooft tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen.

Dat verzoekers zich tevens mogen beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mogen uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat zij reeds op het Belgische grondgebied verblijven en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie E.H.R. (...) ((...)), E.K.H. (...) ((...)), S. (...) ((...)), S.M. (...) ((...)) en R.S. (...) ((...)) als voorbeelden).

Dat de Raad van State dit vertrouwensbeginsel reeds heeft omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Dat verwerende partij geen antwoord heeft geboden op het feit dat verzoekers niet de middelen hebben voor een terugkeer naar hun land van herkomst, enkel en alleen om hier een formaliteit te gaan vervullen. Zij hebben eveneens geen huisvesting in hun land van herkomst, wat niet enkel voor hoge kosten, maar ook voor veel stress en aanpassingen voor de minderjarige kinderen kan zorgen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden, waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet., bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.4. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen op 15 april 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden (zie punt 1.1.). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in de voornoemde aanvraag betreffende de buitengewone omstandigheden onder andere het volgende argumenteerden:

“1. Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag

(...) Dat verzoekers in hun land van herkomst dan ook niets hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. (...)”

2.5. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij geen antwoord heeft geboden op het feit dat zij niet de middelen hebben voor een terugkeer naar hun land van herkomst, enkel en alleen om hier een formaliteit te gaan vervullen, dat zij eveneens geen huisvesting in hun land van herkomst hebben, wat niet enkel voor hoge kosten, maar ook voor veel stress en aanpassingen voor de minderjarige

kinderen kan zorgen. Zij wijzen erop dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze factoren en dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat.

Gelet op voormeld betoog in het verzoekschrift, kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden in haar verweernota dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

2.6. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing geen motieven bevat waarom het gebrek aan bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf, zoals aangehaald als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag van 15 april 2020, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan aan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Immers blijkt uit de motieven geenszins waarom het gebrek aan bestaansmiddelen of huisvesting geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

2.7. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.8. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van het andere middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.9. Aangezien de bestreden bevelen op dezelfde dag, met name op 5 oktober 2020, werden genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, aangezien deze beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht via het aangetekend schrijven van 19 oktober 2020, blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Er werd pas tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Marokko verhinderen.

Aangezien uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat niet alle buitengewone omstandigheden werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en het daarin vastgestelde gebrek aan formele motivering, dienen, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER